

[Nøhr.]

for Byrdernes Fordeling end den gældende Refusionsordning eller overhovedet nogen Refusionsordning, som man kan regne det for muligt at komme til Enighed om.

Men man vil ogsaa se, at den enkelte Kommunes Interesse i en forsvarlig Administration af Socialreformen ikke ophæves, idet der af Forsorgsudgifterne stadig bliver en Part, $\frac{3}{10}$, tilbage som den enkelte Kommunes Andel. Af de 35 Mill. Kr., som Kommunernes Socialudgifter lettes med, falder de 16 Mill. Kr. paa Sognekommunerne, de 10 paa Hovedstadsområdet og ca. 9 Mill. Kr. paa Købstæderne. Det er en Lettelse af et Omfang, som nok skal blive mærkbar paa de vanskeligt stillede Sognekommuner og Købstæders sociale Budgetter.

Hvad den anden store Post paa Udligningen angaar, nemlig Skoleudgifterne, foreslaas Lettelserne ligeledes gennemført efter et virkningsfuldt System, man kan maaske sige et særdeles haandfast System, idet de rent lokale Udgifter til Skoler og Lærerboliger holdes ude og Lettelsen derefter foreslaas fastsat i Forhold til Undervisningsudgiften pr. Barn, men med en større Lettelsesprocent for de første Minimumsudgifter, en mindre for de noget højere Udgifter og slet intet for Udgifter over en vis Højde. Hensigten er naturligvis at sikre, at de Undervisningsudgifter, der er en Følge af den almindelige Skolelovgivning, i et væsentligt Omfang kan blive fordelt paa hele Landet, medens den enkelte Kommune i sine mere lokale Ønsker maa raadføre sig med sin egen Kasse. Hvor Grænsen skal gaa mellem fælleskommunale Skoleudgifter og rent lokale, vil naturligvis altid kunne diskuteres, men den foreslaaede Lettelse i kommunale Skoleudgifter paa i alt 21 Mill. Kr., af hvilke Sognekommunerne faar henimod 11 Millioner og Købstæderne og Hovedstaden en omtrent ligelig Del af Resten, er i alt Fald en betydelig Udligning af Skolevæsenets Grundudgifter.

Hvad endelig angaar den tredje og sidste Post paa Udligningen, Politivæsenet, er den jo ikke vanskelig at overskue efter Forslaget, idet Købstæderne, Hovedstadsområdet og Amtene lettes for den hidtidige Udgift paa 17—18 Mill. Kr., og Lettelsen paa Landet, de 4,1 Mill. Kr., bliver en Nettolettelse for Amtskommunerne.

Spørgsmaalet om, hvilke Udgifter der skal udlignes, er saaledes løst paa en Maade, som paa en Gang sikrer en forholdsvis stor Lettelse for de fattige Kommuner og bevarer den enkelte Kommunes Ansvar. Den foreslaaede Løsning i det andet afgørende

Hovedspørgsmaal for Reformens Karakter, nemlig hvorledes de Udgifter, der overgaar til Udligningsfonden, skal fordeles paa Skatteevnen inden for det hele fælleskommunale Samfund, følger den samme Linie og fuldstændiggør Reformens udlignende Virkninger. Ved Udgiftslettelserne vil de haardt belastede Kommuner blive fritaget for nogle af de mest tyngende Byrder og endelig faa Mulighed for at rette Ryggen. Og ved Forslaget om Fordelingen af de Byrder, der overgaar til Udligningsfonden, er der sørget for, at man ikke for de fattige Kommuners Vedkommende tager med den ene Haand, hvad man har givet med den anden. De to hidtil kendte kommunale Beskatningsveje: Indkomst- og Ejendomsbeskatningen er taget i Brug for Tilvejebringelse af Midlerne ogsaa til Udligningsfonden, men i en væsentlig anden Udformning end ved Ligningen i den enkelte Kommune. Og tillige indføres til Udligningsfonden en fælleskommunal Formueskat, en Beskatningsform, som man jo hidtil ikke har kendt i den enkelte Kommune. Da Formaalet er, at de mere bæredygtige Befolkningskredse i hele Landet skal overtage en større Del af Kommunernes Byrder end hidtil, maa Indførelsen af en fælleskommunal Formueskat være et naturligt Led i en Udlignings-Reform. Den foreslaaede Formueskat skulde ikke synes at kunne vække Betænkeligheder til nogen Side, naar Formuer under 30 000 Kr. holdes helt skattefri og en Formue paa 50 000 Kr. kun skal svare en Afgift paa 14 Kr. og en Formue paa 100 000 Kr. kun 64 Kr. Det er en saare lempelig Formueskat som Led i en kommunal Byrdefordeling.

Ligningen af en fælleskommunal Grundskyld paa 4 pro mille paa alle Kommuner vil have en afgjort udlignende Virkning, idet den delvis træder i Stedet for de nu gældende kommunale Promiller, der varierer saa fantastisk stærkt som fra 2 til over 25, ja, op imod 30. Forslaget vil utvivlsomt betyde en større Lettelse i Ejendoms-skatteerne i de haardt anspændte Egne end Venstres Amtsskatteforslag, men til Gengæld vil det betyde en Stigning i Grundskatten i andre Kommuner, hvor den er meget lav, og hvor det derfor ogsaa vil være rimeligt at gaa til en Stigning. Baade set fra et Udligningssynspunkt og fra et Grundskyldssynspunkt maa denne Tilnærmelse mellem Kommunernes Grundskyldsligning hilses med Tilfredshed. Den nødvendige Bevægelsesfrihed for Kommunerne i Forholdet mellem Ejendomsskat og personlig Skat antastes ikke, men der skabes